

הרב רונס

בעין חינוכית מספר 53, י"ט בטבת תשס"ט

רב צבאי – 'משוח מלחמה'!?

הרב ז' רונס, רב צבאי אוגדת עזה

רקע

הרב רונס למד בישיבת הסדר ושירת בסדיר כלוחם בשריון. לאחר מכן למד רבנות ובשלוש השנים האחרונות משמש כרב צבאי. (הרב הצבאי הראשי הנוכחי, הרב רונצקי, עושה מאמץ לשבץ כרבנים צבאיים רבנים שבתחילה שירתו בתפקידים קרביים כלוחמים רגילים ומכירים את הצבא גם מזווית זו). בימים אלו משמש הרב רונס כרב באוגדת עזה.

כשכולם מבקשים ברכה מהרב. בסופו של דבר הכמות הייתה גדולה כל כך עד שלא יכולנו יותר לתת ברכות אישיות. פרשנו את הטלית כבשמחת תורה מעל ראש הנאספים ובירכנו את הציבור בבת אחת.

כמה מהלוחמים ניגשו אלינו ואמרו בהתרגשות כי נוכחותנו הרבנית במקום מחזקת אותם ונותנת להם כוח, ואחד אף הוסיף כי ברכתנו חשובה ומשמעותית עבורו יותר מכל שיחות המוטיבציה הכלליות ששמעו לקראת ההכנה למבצע.

עם השקיעה, כאשר התחילו טורי החיילים לצעוד בשיירה רגלית אל תוך הרצועה, נעמדנו, שלושת הרבנים, ליד נקודת הגבול עם ספר התורה ביד, וזעקנו לעבר החיילים העוברים לידנו מילות עידוד וברכה (ה' עמכם, יברככם ה' ודברים נוספים בהשראת דברי הרמב"ם על הפחד במלחמה). החיילים מצדם חלפו על פנינו, נשקו אחד אחד לספר התורה שבידנו ויצאו לקרב.

אש ?!

הדורים חינוכיים

"אחד מלחמת מצוה ואחד מלחמת הרשות ממנין (מלשון מינוי) כהן לדבר אל העם בשעת המלחמה ומושחין אותו בשמן המשחה, וזהו הנקרא 'משוח מלחמה' [...] עת שהם קרבים להילחם 'משוח מלחמה' עומד במקום גבוה וכל המערכות לפניו ואומר להם בלשון הקדש: שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם כי ה' אלקיכם ההולך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם" (רמב"ם יד החזקה, הלכות מלכים, פרק ז).

בשבת שלפני הכניסה הקרקעית שהינו יחד, קבוצה של שלושה רבנים, בבסיס ליד הגבול, יחד עם כמה מאות חיילים שעמדו לקראת הכניסה הקרקעית למה שהכול חששו כי עלול להיות לחימה קשה ועקובה מדם. הרבנים העבירו את היום בשיעורים ובשיחות חיזוק ועידוד בהן נטלו חלק חיילים מכל הסוגים והמגזרים. בשבת אחר הצהריים קיבלו החיילים פקודה לנוע לכיוון הגבול לקראת כניסה לתוך חבל עזה. אנו הרבנים התלבטנו האם להצטרף (בשבת) לנסיעת החיילים מהבסיס אל החניון בו עמדו הכלים כדי לעודד את רוחם עם היציאה לקרב.

לאחר התדיינות בנינו הוחלט – בהסנות מה – להצטרף לנסיעה.

אנו כרבנים הבאנו אתנו ספר תורה מתוך כוונה לארגן במקום תפילת מנחה של שבת אחר הצהריים. כאשר רצינו לרדת מהאוטובוס ביקשתי ממאן דהו להעביר אליי את ספר התורה מתוך האוטובוס (הבקשה שהיא תועבר מיד ליד קשורה להלכות טלטול בשבת במקום ללא עירוב). ירדתי מהאוטובוס וחיכיתי למטה זמן מה אך הספר בושש לבוא. חזרתי לפתח האוטובוס, הסתכלתי פנימה וראיתי את סיבת העיכוב. החיילים (רובם לא חובשי כיפה) העבירו את הספר מיד ליד. כל אחד התחבק אתו ארוכות ולא הרפה.

לאחר זמן מה עמדנו יחד, שניים מהרבנים, כאשר לפתע קבוצת חיילים ניגשה אלינו. די בלטנו בשטח כרבנים: מזוקנים, האחד אוחז ספר תורה בידו והשני עטור בטלית. החיילים ביקשו לקבל ברכה. היות שחלוקת ברכות אינה חלק רגיל משגרת יומם של רבנים צבאיים, סיפרתי לחיילים כי נברך אותם בברכה אותה אנו מברכים את בנינו בכל ליל שבת. כשסיימתי לברכם ופתחתי את עיניי, גיליתי לתדהמתי כי החלו לגשת אליי עוד ועוד חיילים,

- א. האם ניתן לטפח אצל חיילים ואצל הציבור הרחב יחס כזה כלפי התורה ותכניה גם בימים של שגרה? כיצד? מדוע עד היום זה לא קורה בצורה מספקת?
- ב. האם ניתן לטפח יחס כזה כלפי התורה ונושאייה, אף אצל... תלמידינו? כיצד? מה עליי לעשות בכיתה כדי לטפח יחס כזה?
- ג. האם יחס טבעי ועמוק כזה קיים גם אצלי...?

גולני עם ציצית – מדבריו של רב גדודי בגולני

"ההפתעה שנכונה לנו, אנשי הרבנות, הייתה בעת חלוקת הציציות. 'הרב, תביא לי כמה ציציות. כל האוהל רוצה', 'קח אחי, זה יותר טוב מאפוד קרמי' הם צעקו אחד לשני. כל חבילת ציציות שפתחנו נחטפה תוך שניות עד האחרונה שבהן. לוחם צעיר אחד שהגיע לבית הכנסת נתבשר שאזלו הציציות ופניו נפל, עד שאחד הרס"רים אשר לא נכנס לחימה פשט את הציצית שעל גופו, נתן לו ואמר: 'קח, אחי, אתה צריך את זה כעת יותר ממני'".

הרב הגדודי פנה לעיתונאי ידידיה מאיר וסיפר לו כי מאות חיילים, דתיים וחילונים, מבקשים ממנו ציציות שיגנו עליהם בקרב. למחרת הזכיר מאיר בתכנית הבוקר "התעוררות" כמה פעמים את מצוקת הרבנים הצבאיים הרגילים לספק בשגרה מספר מצומצם של ציציות לחיילים הדתיים וכעת מתקשים לעמוד בעומס, והשאיר מספר טלפון לתורמים המעוניינים לסייע.

למחרת כבר דיווח רב הגדוד על אֵם שכולה שתרמה 40 ציציות, "כוח של שלושה רכבים מרעננה" עם 500 ציציות, משלוח נוסף של 700 גופיות-ציצית מירושלים, גברת עם מבטא אמריקני שהבטיחה תרומות מארה"ב של כ-2,000 יחידות, ו'איש שינוע', שבסיוע ניידות אסף עשרות נוספות מבתים באזור המרכז.

ערב שבת לפני הכניסה: "הרבנות הבינה שבית הכנסת צר מלהכיל את מאות המתפללים וארגנה תפילת ליל שבת מרכזית במגרש הכדורגל. מי שלא היה באותה קבלת שבת, כאילו לא היה בקבלת שבת מימיו, כאשר כמעט כל חטיבת גולני על מפקדיה וחייליה צועקים את הקדישים ואת מזמורי השבת. אלמלא המקום והזמן וצבע המדים שאני לובש, נדמה היה לי שאני נמצא בתפילת נעילה ביום הכיפורים באחת מהשיבות החשובות".

רגע לפני הכניסה של גדוד 12 של גולני: ברק, הסמג"ד הדתי, קרא לפנייהם את תפילת היציאה לקרב וכולם חזרו אחריו. גדוד שלם של מאות לוחמים צועקים אחרי ברק 'אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא'. בסוף התפילה הוא ביקש ממני לתקוע בשופר, כמו אז, בכיבוש הארץ. יצא לי כבר לתקוע בשופר בפני ציבור מספר פעמים בחיי, אבל אותה תקיעת שופר מול גדוד 12 של גולני, תלווה אותי עד סוף ימיי".

- א. מי שמוכנה לשתף את כלל הבנות במחשבות בתחומי חינוך וחיים המתאימות לרוח של "בעין חינוכית", מוזמנת לשלוח אליי: yyg8@zahav.net.il.
- ב. ניתן לעשות מנוי אישי (ללא עלות) על דפי "בעין חינוכית". נא לפנות לשרון: sharonz@orot.ac.il.
- ג. מומלץ לשמור על דפי "בעין חינוכית" לשימוש עתידי.

אורות ישראל
מכללה אקדמית לחינוך
תחום חינוך אמוני

ד. נשמח אם תפיצו את הדברים הלאה, למשפחה ולחברים מחוץ למכללה.

בני אדם